

“Sərgüzəşti-qlavpoçt”

Ey mənim müsəlman qardaşlarım, inanın ki, bu zamanədə, bu şəhr içrə hərdən elə sərgüzəştlərlə adam qarşılaşır ki, dərhal “Danabaş kəndinin əhvalatları” yada düşür. Çün vaqe olan bu əhvalatların bir-birinə bənzəri həddən ziyadə çoxdur.

FELYETON

Söhbət “Sərgüzəşti-vəzir-xani-Lənkəran”-dan getmir, bu dəfə məsələ başqadır və buna elə “sərgüzəşti-qlavpoçt” desək cümləmizə xoş gələcəyini güman edirəm. Əlbəttə ki, haqqında ərz edəcəyim bu poçtda müşahidə edildiyi üçün mən bu qənaətdəyəm, ey əhli-müsəlmanlar.

Rəhmətlik Mirzə Cəlilin sözləri hələ də qullarlarda mis kimi cingildəyir: “Ey mənim müsəlman qardaşlarım! Əgər məndən gülməli nə isə eşitsəniz... düşünməyin ki, siz Molla Nəsrəddinə gülürsünüz. Ey mənim müsəlman qardaşlarım! Kimə güldüyünüzü bilmək istəyirsinizsə, qarşınıza güzgü qoyun və əksinizə diqqətlə baxın”. Bu sözlərlə Cəlil Məmmədquluzadə eybləri axtarmağı, çatışmazlıqları ayinədə görməyi övladı-vətən üçün tövsiyyə edir və elə bizim də məramımız məhz bundan ibarətdir. Ondan ibarətdir ki, poçt qutusu qarşısında saatlarla oturub gözləyən təkçə Novruzəli deyilmiş, hələ çox belə hallara şahid olacağıqmış və indi növbəmizin çatacağını uzun müddət gözləyərək bizim Novruzəliyə gülməyimiz həm də Mirzə Cəlilin güzgü barədə dediklərini bir daha xatırladır.

Sözümün məbədi isə ondan ibarətdir ki, məmləkətimizdə əlahəzrət hökumətin yaratmış olduğu bu qədər imkanların, şəraitin müqabilində hələ də poçt qutusu önündə də yox, elə poçtun daxilində, özü də “Qlavpoçt” dediyimiz mərkəzi poçtun özündə oturub uzun zaman gözləyənlər var və onlar mənə Novruzəlini xatırlatdı. Halbuki, daha tez xidmət etmək, insanları tez yola salmaq üçün çoxlu sayda “qutu” ilə poçtumuz dövlət tərəfindən təmin edilib və indi kompyuter deyilən bu sürətli qutuların köməyi ilə elə etmək olar ki, biz özümüzü poçt qutusunun önündə gözləyən Novruzəlinin yerində görməyə, yetər ki, buna cani-könlüdən çalışın olsun. Ən dəhşətli odur ki, söhbət hansısa ucqar kənddə bina edilən poçtdan da getmir. Əsla. Məsələ burasındadır ki, barəsində nəql etdiyim məmləkətin düz paytaxtında müşahidə edilir, özü də hansısa sıradan bir poçt şöbəsində də yox, mərkəzi poçtda, “qlavpoçt” dediyimiz poçtda.

Sən demə, günlərin bir günündə mən bən-

deyi-fəqir özüm də poçt məsələsində giriftar olacağam-mış. Xülasə, ərz edim ki, iş-tən izn alıb barəsində nəql et-

diyim poçta yollandım ki, komunal ödənişimi edim və həmin tez geri, işimin başına dönüm. Fəqət mərkəzi poçta daxil olar-olmaz tez növbə götürüb zamanımı, növbəmin çatacağını gözləməli oldum. Amma necə deyərler, sən saydığını say. Əlqərəz, bir də baxdım ki, xeyli vaxtdır gözləməkdəyəm, amma bu gedişlə

mənə növbə çatacağı dər-yada balıq sevdasına bənzər və axşama qədər burda qalmalı olacağam. Məsələ burasındadır ki, gözləyən tək mən deyildim və içəridəki adamlar cəmi ikicə nəfər poçt əməkdaşının, necə deyərler ümidinə qalmışdılar. Bir tərəfdən də növbəyə düzülənlərin sayının artmasına baxmayaraq, bu iki nəfərin sayı heç artmırdı ki, artmırdı. Vəziyyətin, halın nə yerdə olduğunu zamanı gələndə sübut etmək imkanı üçün əşyayi-dəlilə ehtiyac duyulurdu və bu məqamda mən-zərənin foto şəklini telefo-

numla çəkmək qərarına gəldim. Elə bir-iki şəkil çəkmişdim ki, bir də gördüm mühafizəçi gəlib başımın üstünü kəsdi ki, bəs çəkdi-klə-rini sil. Əhli-qələm, KİV nümayəndəsi oldu-ğumu təsdiq edən sənədi təqdim etdikdən sonra mühafizəçi məni rəhbərlik kimi təqdim etdiyi bir nəfərin hüzuruna apardı və eyni ilə “bom-barabatay” deyən girdəvoy kimi məsələni nəql etməklə özünü qəhrəman olaraq göstərdi. Pejmürdəliyimin səbəbini ərz etdikdən sonra bu “rəhbərlik” kimi təqdim olunan cavabı bu oldu ki, iki nəfər elə bu qədər adama yetərmiş, hələ artıq da imiş. Nə qədər gözlədiyimi növbə çəkinin köməyi ilə subutalı-dokumentalı göstərdikdən sonra belə məlum oldu ki, bu adi hal imiş.

And olsun ki, ay haray deyib, haray-həşir, qara-qışqırqı, vay-şüvən qoparmadım. Zalda gözləyənlərdən fərqli olaraq, Novruzəliyə yox, mən daha çox Məmməd-həsən əmiyə bənzəyə bilərdim, özüm də heç bir iddiada deyildim, öz eşşəyimi, əstəğfirullah, haqqımı tələb edirdim ki, çox gözləməyim. Söhbət nədənsə getmir ha, söhbət vni-matelnı olmaqdan gedir. İndi mənim yazmağımdan inciyənlər gerek vaxtında biləydilər ki, qayda belədir, sən mənə vni-matelnı olarsan, mən də sənə.

Xülasəyi-kəlam, bu dünyada hali-həyatımızda hələ tez-tez bu halla qarşılaşmalı olacağıq. Elə biz özümüz də, dost-aşınlarımız da nə vəqt isə eynən Novruzəli kimi gözləməli olduğumuzu anladığımdan canıma vəlvələ düşdü. İntəhası, buna bir əlac qılınacağına, əncam çəkəcəyinə ümidimiz də var. Necə deyərler, ümidsiz şeytan olsun!.

İnam Hacıyev

